

Vzhůru za dobrodružstvím

Onoho slavného poledne se Dlouh, ohonský hrdina zvaný „Nemilosrdný Masař“ a laureát heroického sousoší, požívačně protáhl ve svém růžovém pokojíčku hanbatého salónu U Nahaté Rouzy a rozespale se posadil na kraj své růžové postýlky s růžovými nebesy a spoustou růžových saténových polštářků. Chvilí takto s přivřenýma očima nehybně setrval, aby si snad světlem či pohybovou aktivitou nepřivodil šok. Nakonec po paměti zašmátral v kapse černé kožené bundy, pohozené vedle postele, a nasadil si neméně černé sluneční brýle, příjemně obepínající jeho přioteklé oči ze všech stran, což se aktuálně velmi hodilo, protože v noci, navzdory svému odhodlání prostě se na tu podělanou výpravu vyspat, nakonec neodolal a s místním osazenstvem oslavil „zahnání strašlivého Pána Teploty, kterýžto v čele ohnivců zlotřilých o život měšťanstvu bezbrannému usiloval“. Strašlivý Pán Teploty sice nebyl až tak úplně zahnán, ale spíš dobrovolně odešel a dost možná ho prostě jen znechutila zbraň v podobě hamepějového šudlátko, kterou při tomto aktu Nemilosrdný Masař omylem použil, ale co už... hrdina je hrdina a co v kronikách prastarých psáno, to jest dáno...

Vstal, dlouze zív, povytáhl si z mezipůlčí zaříznuté kalhoty, ve kterých v noci prostě upadl do postele, a otevřel dveře, aby vyhlédl na chodbu. Překvapením strnul. Za dveřmi, kde čekal pusto a prázdno, bylo zcela zaplněno, stáli tam svorně jako celá družina. Tedy družina v podobě Rotoru Udatného, který svým mohutným tělem zaclonil celý výhled. A tři trpajzlíků před ním, které Dlouh zaznamenal, až když se podíval dolů na rohožku. Umouněný kouzlič Nedos stál poněkud stranou, tvářil se navýsost iritovaně a významně podupával nohou.

„Co tady, do hajzlu, blbnete?“ podivil se Dlouh.

„Předpokládáme zde, že známo ti jest, že čas oběda okamžik za okamžikem pomíjí...,“ odušil s předstíranou lhotejností kouzlič.

„A...?“

„Svolal jsi přec družinu svou, by za svítání pod vedením tvým svorně na výpravu slavnou vyrazila...“

„Za svítání...?“ zopakoval zamyšleně Dlouh. „Výprava může bejt, slavná taky, ale kterej magor vymyslel, že za svítání...?“ ulevil si pak

v domnění, že se jedná o pokyn Mechuse Kmetuse, moudrého to stařešiny, a plky z toho jeho „Prorocství“.

Odkudsi zdola zpod terasy se ozvalo významné odkašlání.

„Jako že já...?“ podivil se Dlouh.

„Jak jinak bych si asi tak měla vyložit větu – V ráno nejranější, dříve než Slunce nad obzor vyloupnež se a kohoutí kykyrýk rozlehnež se, svorně vyrazímež...“, houkla z recepcy pod schodištěm službukonající majitelka, maskot a pracovnice v jedné osobě, Nahatá Rouza.

„Áha...“, protáhl Dlouh váhavě. Tak to jsem teda musel vypadat..., pomyslel si pak.

„...Svolejte tedy ke mně nad ránem družinu mou věrnou, nedbavši brblání jejich ani...“

„Dobrý, to už by stačilo...“, přerušil Dlouh chvatně kompromitující citaci z recepcy.

„A proč něco neřeknete?“ rozhodil rukama, když si uvědomil, jak dlouho už mu asi čekají za dveřmi.

Kouzlič pohodil rukou významně směrem ke dveřím. Dlouh přitáhl dveře, vyklonil se a pohlédl na ně z druhé strany.

„*Nerušit, pan vedoucí dělá hají*“, stálo tam, roztřeseně načmáráno jakýmsi uhlem. Tedy původně tam bylo „*pan vedoucí plánuje výpravu*“, ale někdo to přeškrtl, přepsal a přidal za to červenou rtěnkovou pusinku.

Dlouh se jakoby mimochodem postavil přede dveře, aby dehonestující nápis zaclonil. „Tak jo, trochu si mákneme, máme zpoždění...“, tleskl pak akčně, aby ukázal, že má situaci pod kontrolou.

„Ty zajisti vchod a východ, kdyby na nás někdo něco zkoušel, ty doběhni pro toho průvodce, ty doběhni za starostou, že už jdeme do hajzlu, ty mi skoč pro pivo ke Sportovcovi a ty... zaujmi postoj rétora, zarecituj motivační verše a zapěj bojovou píseň pro pozvednutí morálky...“, ukázal postupně na bijce Rotoru Udatného, trpajzlíka Fouka, trpajzlíka Houka, trpajzlíka Tlouka a kouzličce Nedose.

„...stop, dělám si srandu“, zašklebil se na kouzličce vzápětí. „Ne, to pivo platí“, dodal chvatně, když viděl, jak se odkvačivší Tlouk zastavil u dveří a tázavě se na něj zahleděl. „Jo, a řekni, že je to na pana starostu...“, doplnil nakonec.

Zavřel dveře, znovu dlouze zív, přešel pokoj a ztěžka usedl zpátky na postel.

„Konečně sami,“ mrkl na skřítku zírajícího na něj z okénka malého růžového domečku pro panenky uprostřed růžového stolu drsným strnulým pohledem a bez jediného pohybu. Dost možná se v rámci nikdy nekončícího výcviku učil spát s otevřenýma očima.

„Doleva, směr náměstí, osm mázů!“ ozvala se z jeho kapsy mírně iritovaně navigační mapa ne ledajaká, leč kouzelná, již ho při nedávné návštěvě Stromečkova obšťastnil Mechus Kmetus.

„Ach, jo...“ povzdechl si Dlouh, odložil brýle a promnul si dlaněmi obličej. Po přípitkové smršti na svou počest musel nejspíš spát tak tvrdě, že ho mapa svými otravnými výzvami kupodivu ani jednou nevzbudila.

Tak jo...

„Vstávat, vyrážíme!“ tleskl nakonec odhodlaně, nasadil si zpátky svou tvrděáckou masku v podobě černých neprůhledných brýlí a opatrně vstal.

Ještě to ani nadořekl, když ze zmíněného růžového domečku uprostřed růžového stolu vyběhl jeho skřítcí parťák Svalus Tvrděák, začal nabuzeně pobíhat kolem svého příbytku, dělat kotouly a výpady a chrlít kolem sebe plameny ze svého nerozlučného pidiplamenometu „Ohnít-ko“, které si Dlouh překřtil na „pana Smažáka“.

Dlouh se dobelhal rozespale ke stolu, nechal si od Svaluse nažhavit špičku cigarety, vystrčil z okna dalšího z hypnoamatérů, který se tam mezitím vynořil s úmyslem vyzkoušet si svou hypnouzu tajně na hrdinovi heroického sousoší, na něhož zmíněná technika údajně nefunguje, a nedbaje výkřiku, rachocení žebříku a kleteb, pokouřil z okna. Nakonec se oděl ve svou oblíbenou čern, nastavil skřítkovi rozevřenou kapsu kožené bundy, a když si dotýčný nastoupil, došel k růžové skřínce, aby si tam vyzvedl svůj mocný obušek Buchec Nabacat, jenž „Mlátítko“ se zове a jedinou ranou sebevětšího rabiáta zpacifikuje.

Obušek v ní opravdu našel. A ne jeden. Bylo jich tam nejmín deset, různých délek, barev a materiálů, povětšinou navěšených z vnitřní strany skříňkových dvírek. Rukojeť měly, až na pár výjimek, totožnou s Mlátítkem a jejich tělo velmi zdařile imitovalo nadměrně vyvinuté ohanbí vlného lidského samce připraveného do akce. Prostě chlípna šudlátka pro neméně chlípné smilníky a jiná pokleslá individua, oddávající se mrzkým tělesným radovánkám v mravních stokách hampejzového charakteru.

Dloub se chopil Mlátítka, povalujícího se s jedním dalším „obuškem“ na dně skříňky, vytáhl ho ven a dlouze se na něj zahleděl. Nakonec nad ním jen zakroutil hlavou a strčil si ho za opasek.

Otevřel dveře a vyhlédl na chodbu, aby vzápětí zjistil, že snaživý trpajzlík Tlouk už je zpátky a nedočkavě mu stepuje s čutorou piva na zápraží. Udělal z něj tedy rychlého posla s úkolem oznámit všem zúčastněným následující zprávu: Pan vedoucí má doplánováno, takže se vyráží.

Když sešel zvolna po schodišti na recepci, čekal už tam na ně jejich průvodce po Krávodství – toho času nezaměstnaný ohonský řezník Hoblomil Prkenec, rodák z Onanu. Sice stál zády, ale Dloub ho okamžitě poznal podle připláclych naklihovaných vlasů, vytvářejících na hlavě cosi jako zbrojnickou helmičku. Protože byl v hale úplně sám, Dlouba v první chvíli napadlo, že se asi s Foukem někde minuli, když jej však řezník zaslechl a otočil se, měl celý obličej začerněný od sazí. Dloub se zarazil a ve stejnou chvíli ho napadlo, že vyslat pro nového člena družiny infantilního trpajzlíka, který s oblibou a na setkání záladně ofukuje nicnetušící spoluobčany nesmyvatelnými sazemi, byl zásadní diplomatický omyl. I on už měl se zmíněnou foukací trubičkou tu čest, ale coby Nemilosrdný Masař dostal v místě ubytování k dispozici zdarma lazebníka, který ho svými lazebnickými figly Foukova stigmatu zbavil.

Novopečený průvodce však byl zjevně sangvinik, protože se nezdál být rozhořčený ani rozladěný. Dlouba přivítal široce rozevřenou náručí a neméně širokým úsměvem, díky němuž bylo patrné, že si místo vyražených předních zubů vsadil bíle lakovanou dřevěnou destičku vlastní výroby, aby se mu lépe mluvilo. Se včerejší starostovou nabídkou průvodcovství záhy ochotně souhlasil; jednak byl ztělesněná vřelost a ochota, jednak ho v Ohonu momentálně nic nedrželo a jednak se stejně chystal na návštěvu za rodinou, což bylo při cestě.

Potrásli si rukou.

„Tak co, jak dopadly taškařice?“ mrkl Dloub přátelsky na paní vedoucí Nahatou Rouzu, které právě končila neklidná noční služba na recepci.

„Myslíš vazelínový?“ ujistila se. „Ale ani mi nemluv, ten poslední byl tak roz dováděnej, že nám zlomil šudlátko. A ani nezabučel převít, našla jsem ho pohozený támhle na zemi u vokna.“

Dloubovi zacukal koutek a zakroutil hlavou; události předcházející noční oslavě své maličkosti si pamatoval velmi dobře. „A jo, pan Fialový...,“ odtušil s potutelným úsměvem.

Druhá novinka od jejich posledního setkání před několika hodinami byla, že vedoucí biřiců Zatykač Dopadník, který se včera večer přišel informovat na ubytování, dostal nakonec pokoj na kraji terasy nedaleko od Dlouba a jeho družiny.

Dloub, který z druhé novinky sám nadšený nebyl, poplácal Rouzu chlácholivě po předloktí a obrátil se k průvodci, aby i s ním prohodil pár zdvořilostních frází.

To už se však z různých stran začali scházet družiníci Nemilosrdného Masaře. Mohutný zbrojník Rotor Udatný ve vypraných leopardích spoděrech, svírající v pravici přes rameno přehozený macatý kyj velikosti zralé jalovice, zvaný „pan Argument“, a v levici o poznání menší kyj, zvaný „Klacič“, dále kouzlič Nedos Temný – ctihodný učedník akademie Chaotu, oděný ve své řádové duhové roucho s chaotickými symboly připomínajícími housky, a trojice trpajzlíků zvaných Houk, Fouk a Tlouk, vyvolených zpívačů smrtícího rituálního kánonu, určeného k zahnání Temnopána, který jakmile první tóny jeho zaslechne, bolestně vykřikne a v hrůze až do nitra země uprchne.

Hoblomil se postupně se všemi příchozími přivítal, tedy kromě Fouka, nad nímž jen zakroutil hlavou a mávl rukou. Obzvláště vřele se pak přivítal s Nedosem Temným, jemuž vděčil za svou skvělou náladu a vlastně i za život. Nebýt jeho, nejspíš by už praskl na následky městnání útrov v důsledku absence defekačního procesu. Odčarování kolíku, kterýžto si v zápalu boje s ohnivci omylem vetkl v řit' sobě vlastní, nebylo navíc zjevně to jediné, co je spojovalo; tvář učedníka kouzličského byla taktéž měrou nemalou začerněna. Saze na jeho tvářích už sice nebyly čerstvé, ale držely více než dobře, tím spíš, že se je zmíněný kouzlič kdovíjak umýt nesnažil... proč nevyužít aktuálního stavu a zjevu k nahazování smyšleného přízviska, které by se třeba mohlo ujmout...

„Co je to za šaška?“ zavrčel náhle skřítek Svalus, vykukující zvědavě z Dloubovy kapsy, ve chvíli, kdy se Dloub obrátil na kouzliče, aby se s ním přivítal.

„Jo, úplně bych zapomněl,“ plácl se Dloub do čela, protože si uvědomil, že ctihodný Nedos a neméně ctihodný Svalus nebyli dosud vzá-

jemně představení. „Zástupce akademie čar a kouzel Nedos. A tohle je Svalus Tvrdřák... Jenom aby sis nemyslel, že jsem dement, až začnu mluvit se svojí kapsou.“

Skřítek se zachytil okraje kapsy a povytáhl se ven. Chladným nedůvěřivým pohledem přejel Nedose od hlavy až k patě.

„Á, strážce kapsy,“ ohodnotil skřítko sarkasticky Nedos a pokýval hlavou, jako že ví.

„Chcípni,“ zpražil ho skřítek nerudně a zalezl si zpátky.

Na několik okamžiků zavládlo ticho. Pak se skřítek znovu vynořil z kapsy, ukázal na Nedose prstem a drsně doplnil: „Jenom, aby bylo jasno – nejsi žádný můj kámoš.“

„A ty taky ne,“ ukázal vzápětí i na Hoblomila, jehož hlava se okamžik poté vnořila ze strany do jeho zorného pole a zvědavě si ho prohlížela.

Když skřítek nadobro zmizel v kapse, věnoval Hoblomil Dloubovi tázavý pohled a rozpačitě pokrčil rameny. Dlouh jen mávl rukou, jako že to má brát s rezervou.

„Tady mám předat malou pozornost od města,“ pohodil pak Hoblomil rukou směrem k sedmi batůžkům z produkce brašnáře Předkožky vyrovnaným před recepcí a naplněným proviantem do začátku výpravy. Precizní zpracování, prvotřídní kožka, jeden výrobek jako druhý, aby snad některému z družiníků nebylo líto, že má někdo hezčí batůžek, a nevznikaly mezi nimi rozkoly. Nechyběla dokonce ani malá identifikační značka muších očí, aby si svůj batůžek poznali, kdyby jim ho nějaký poberta a nečesta uloupil. „Zařídil to starosta, ale je mu děsně blbě, takže se nemohl přijít rozloučit,“ doplnil ještě řezník.

„Sláva starostovi!“ zvolali svorně trpajzlíci.

Když jejich provolání slávy doznělo, ctihodný kouzlič Nedos sobě pravici na srdce přiložil a s levicí v bok a bradou hrdě pozvednutou pravil: „Již vidím cestu svou, kde šíje má jest slávou ověněna a talent můj vítězstvími nemalými spolu s přízvisky věhlasnými po zásluze odměněn. Nuže, nezbývá než do světa širého vyrazit a velkými činy tato věhlasná přízviska sobě vydobýt.“

Dlouh si povzdechl, pokoutně se obrátil k Rouze a s útrpným výrazem obrátil oči v sloup.

„To je slovo do pranice,“ ocenil vlažně Hoblomil, aniž by zvedl pohled od proviantního batůžku, ve kterém se právě zaujatě přehraboval.

„Hmmm, mleté vepřové... nasolené,“ protáhl vzápětí nad jedním z balíčků a zálibně mlaskl. „Jo, abych nezapomněl,“ plácl se náhle do čela. „Dopis od starosty k vlastním rukám Nemilosrdného Masaře.“

Dloub přijal od řezníka kožené desky a roličku úředního pergamentu, na kterém stálo:

Ahoj, Dloube,

včera se mi zjevil v takový bublině fousatej prd'ola s lopuchem na hlavě. Pokud to nebylo z chlastu, skoro to vypadá, že osud světa našeho je ve tvých rukách a že na jeho splnění máte dost málo času. Proto jsem se rozhodl vám to usnadnit.

Jak jsem říkal – Prkenec je sice onan, ale má mou důvěru a slíbil, že vás doprovází až na místo. V Onanu se ptejte po chlápku jménem Vědan Bádál. Řekněte mu, kam se potřebujete dostat, a odvolejte se na mě. Zná mě spíše jako pana Hlínu, protože jsem mu svého času zajišťoval přísun zeminy na analíz páření žížal. Vše je v dopisu, co jsem pro něj napsal, takže slova navíc jsou zbytečná. Je to sice podivín a vyčůránek, ale je taky myslivec a na rozdíl ode mě má na myslivost čas, protože nemusí řešit kraviny.

V kožených deskách od pana Předkožky jsou dopisy tři. Bílá obálka je pro knechty, pomůže vám dostat se přes frontu, hnědá pro pana kolegu Bádala a růžová je pro paní lazebníkovou Drbnu ze Slovutanu. Ta se vás netýká, je tajná a zalepená. Prosím i o její předání.

PS: Ta senilní bába mi místo lektvaru na kocovinu prodala projímadlo. To jenom, aby se vědělo, koho má Dopadník zavřít do basy, kdybych se uprděl k smrti. Musím běžet, už mám zase tlaky.

Podpis „starost“ přecházející v dlouhou rovnou čáru.

Dloub se opřel bokem o recepční pult, vytáhl dopis z bílé obálky a začetl se do doporučujícího dopisu pro knechtí vedení, v němž se starosta zaručoval za důvěryhodnost procházejících osob s laureátem na heroické sousoší Nemilosrdným Masařem v čele, a závěrem přidal i pár motivačních vět pro pozvednutí morálky. Dloub o knechtech nevěděl nic a byli mu ukradení asi tak jako výsledek následné šarády z toho jejich Prorocství. Snad budou ty bláboly k něčemu, když už se s tím má tahat...